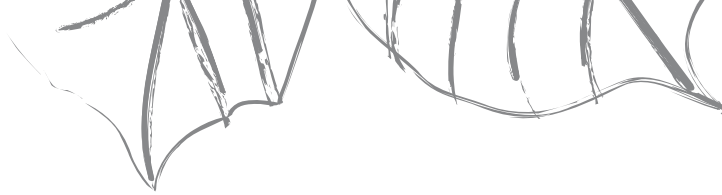

Tereza Ranná „2010“

Poezit

Poezit
je slovo potulných básní,
útvár zvláštních tvarů,
mnohoznačných významů
a jednoznačných vyznání.
Slova,
pocity,
vnitřky
a polotovary duševních pochodů.
Poezit je záznam mých stavů,
který mi připomíná,
čím jsem.

NOSWOS 300KG

NOSWOST 300KG

NOSWOST 300KG

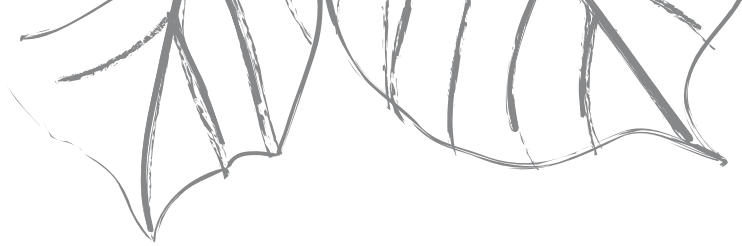
Ošklivé děvče

Směje se pod vousy,
ošklivé děvče,
promne si oči
a úsměv vymizí.
Směje se pod vousy,
ošklivé děvče,
nezatrpkle,
měkce.

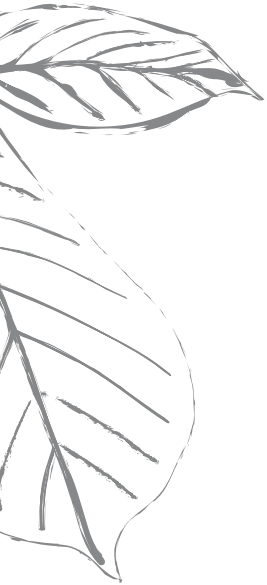

Holubi na půlnoční lampě
cvrlikají novou melodii.
Jako dva milenci,
zobáčky proplétají,
tulí se v objetí opeřených tělíček,
hlavičky sklápějí.
Dívám se znovu na milenecký pár
v uzlíku oprášených pírek.
Odletěli.

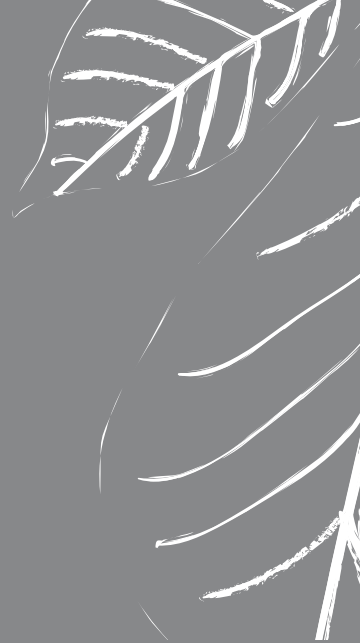
Odcizení
v tomhle městě,
v lampách pouličních osvětlení.
Schovat se do vozíku staré paní
a nechat se odvléct
do dětských let.

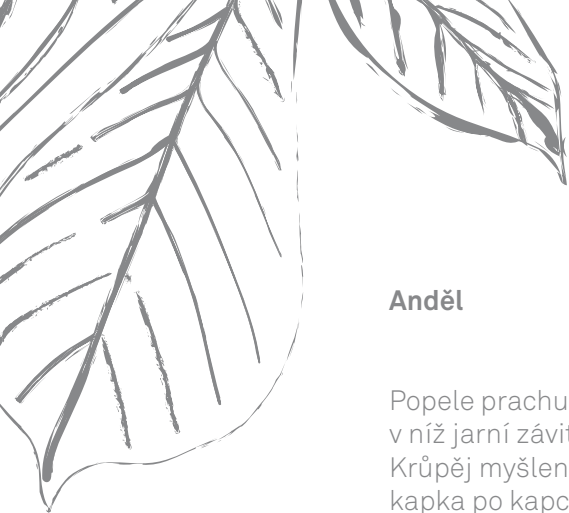
Parazit

Do hlavy mi vlezl parazit
cizorodého původu.
Nimrá se v těch nejmenších
zákrutech mého mozku
a nahlodává vše,
v co jsem věřila.
Dám mu jméno František.

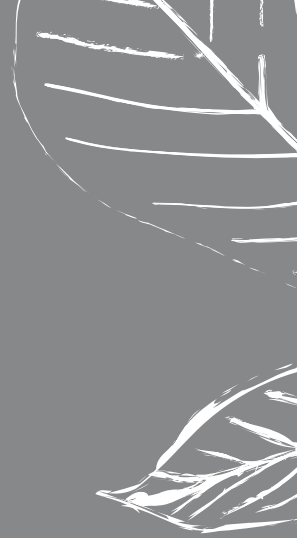
Anděl

Popele prachu dopadají na tvou hlavu,
v níž jarní závitky přehrávají song našich lásek.
Krůpěj myšlenek stéká po tvém čele,
kapka po kapce dopadá na mou tvář.
Usměj se,
anděl u tvé postele
už chce jít také spát.

Jsme jak dva hráči na hraně kluzké plochy.
Vymezení prostoru dle dlažebních kostek,
jakožto sítě spletnosti lidských vztahů.
Nohy staré dámy
a pod nima chodník několika prasklinek
připomínajících vrásky záhybů mé kůže.
Miluji tvé deprese,
miluji tvé dvojité presso k snídani
a přesto nevím, jsi-li to ty.
Jsi tu?
Už tě neslyším...

8

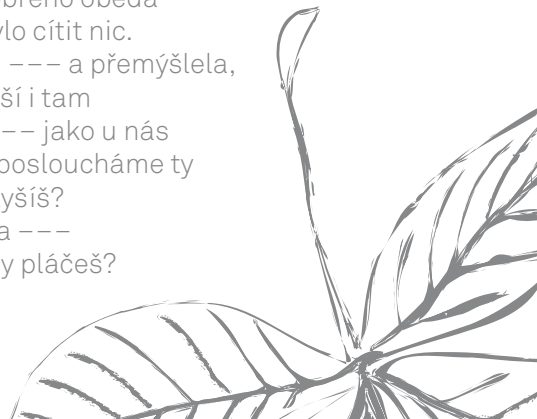
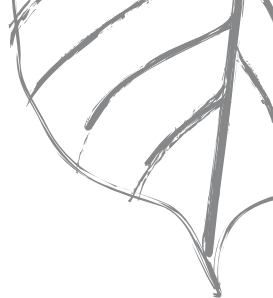
Zatímco jsi spal

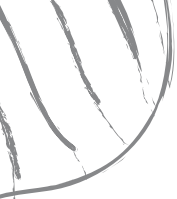
Zatímco jsi spal --- dívala jsem se z okna ---
a víš --- říkala si --- jestli ty mraky --- co na obloze vytváří
obrazce prapodivných tvarů --- jestli je vidíš taky ---
v tvých snech --- nebo i doopravdy --- snad také pozoruješ
oblohu --- nebo ne?

Zatímco jsi spal --- uvařila jsem kávu --- a pozastavila se
nad tím --- jak krásně voní ---vzpomněla jsem si --- jak
jsme sedávali u stolu ---a po soustech dobrého oběda ---
si vychutnávali kávu bez její vůně --- nebylo cítit nic.

Zatímco jsi spal --- ležela jsem na posteli --- a přemýšlela,
jaký bude zítra den --- bude pršet --- prší i tam
u tebe? --- ten déšť bubnuje na střechu --- jako u nás
doma --- když sedíme v křesle --- a jen posloucháme ty
kapky, které se tříští o zem --- kap, kap, slyšíš?

Zatímco jsi spal --- po mé tváři stekla slza ---
jen tak --- bez upozornění --- také někdy pláčeš?

Utřela jsem slzu z tváře --- a pozorovala její lesk na mém prstu --- bylo v ní tolik smutku --- smutku z člověka --- který občas pláče sám --- bez důvodu.

Zatímco jsi spal --- ptala jsem se sama sebe --- jaké to bude až se vrátím --- představoval sis to někdy? --- budeš čekat --- že budu stejná jako dřív --- jen vlasy snad trochu poporostly --- a tvář sešla vlivem doby --- a co když jsme jiní? --- bude vše jako dřív? --- i náš gauč bude o něco víc prosezený --- než býval.

Zatímco jsi spal --- já byla vzhůru --- vzhůru nad myšlenkami --- které mě znepokojovaly --- kdy se vrátím? --- nevím --- až čas dovolí --- až stromy opadají a zůstanou jen holé větve --- bez známek větrných --- záryvů --- bez tíhy zvadlých listů --- bez barev, na které jsme hledívali s údivem.

Zatímco jsi spal --- já už se dávno vrátila.

Relativita štěstí pluje mi pod chodidly,
přivalové deště zdvihají hladinu mého cholesterolu
jako návaly nečekaných událostí.
Kéž by prsty slunce vysušily záplavy kolegiálních neštěstí
a pohladily kapky mého pláče.

Zastavím se aspoň na chvíli.
Na tom náměstí,
kde paní krmí holuby.
Kde potetovaný bezdomovec
usíná v dehtovém opojení
a dvojice lidí pomalu vyfukuje
cigaretový kouř.
Pomník trčící z dlažebních kostek do výšin
oslavuje padlé.
“V plamenech války
pozvedli zbraň,
bojovali
a položili životy.”
Ti už nikam nespěchají.

Potvůrko podivná

Potvůrko podivná,
nosím tě v náprsní kapse
tví dověho kabátu
a stejně nejsem šťastná.
Potvůrko podivná,
tančíme na zmoklé louce
pod nadýchanými mraky,
tančíš v mé náprsní kapse.
Potvůrko podivná,
chodíme po chodníku
jako dva zbloudilci,
krok po kroku
s novými zážitky.
Potvůrko podivná,
pojď se opřít o strom
a jen tak pozorovat to cizí nebe
s hvězdami, které nepoznávám.
Potvůrko podivná,
leháme si na zem,
kde v prachu suché hlíny
sledujeme brouky.
Potvůrko podivná
v mé náprsní kapse,
hřeješ mě na srdci
dokud si tě z kapsy nevyndám.

Skladba zvláštních tváří --- ve vagónu s dřevými sedačkami --- oči kmitají po řádcích dnešního bulváru --- *na Boulevard N* 5 si starý psík označkoval sloup pouličního osvětlení* --- v davu --- který mi nesedí --- mířím do města neznámých nadějí --- ti lidé kolem mě --- mají znepokojující výraz neblahé budoucnosti --- kterou si přivedíme sami --- *psík na Avenue odbíhá od stánku s novinami mapujícími dnešní události* --- splín z tmavého tunelu --- připomíná mi noční múry z dětství --- schody do podzemí --- smrad --- zdi polepené moderními plakáty --- vítr a zvuk zadrhnutého větráku --- balancuji na hraně --- úzkého nástupiště --- které lemuje koleje --- ne, nechci umřít --- *psík u odpadkového koše vyhrabal mastný pytlík, hrdě ho drží v tlamě a odbíhá do tmavé uličky* --- vystupuji na zastávce I.P. Pavlova --- v chrmolu upocených lidí --- vstupuji do ulic --- které nechci znát.

Jako dvě krávy
na pastvině obehnané kamením.
Jazykem se lízat za krkem
a vocasem odhánět protivné mouchy.
Nebojím se smrti,
bojím se blbců.

Všechny básně a fotografie jsou autorské dílo **Terezy Ranné**.
Jakekoliv kopírování bez souhlasu autora je zakázáno!
Grafický design **Martin kafes33 Hirth**.

